

Čy-li spěwał,
Pitnje dželał,
Strowja cze
Ssmójbnj statoł,
A twój kwjatoł
Eradny je.

Sa staw spróznj
Kapoł móznj
Lubosć ma;
Bóh pał kwěrnj
Pšes spał měrnj
Čzerstwosć da.

*

Nječ ty spěwa,č,
Eswěrnje dželašć
Wšćědne dnj;
Džeń pał kwjatoł,
Dusći daty,
Wotpocźń ty.

S njebješ mana
Nječ czi kmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kž Bóh poda,
Wofšćew cze!

F.

*

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu sobotu w Ssmolerjez knihcizisczerni w Budyschinje a je tam sa štwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

18. njedzela po kwj. Trojizy.

Žap. št. 19, 23.—40.

Baroł je w lubosći k Židam a pohanam ewangelij mēra pšchipowjedał. Sa džak so sběžł pšhecziwo njemu sběhnje. Haczrunje je tón podawł srudzazny, wón je tola tež powuczazny, dofelž naš wuczi, tak šebi kwět a kšesćizianstwo napschecziwo štejitej.

Kšesćizianstwo w bēdženju kwěta.

1. Wojowanje kwěta pšhecziwo kšesćizianstwu.

Kšesćizianstwo šu wot spoczatka hanili, ale tež i roshorjenjom pšhecziwo njemu wojowali. Kšesćiziansta wěrnosć tola njemóže tak šłaba a kniczomna być, tež niž we woczach njepšheczelow. Pał so wot kšesćizianstwo šhibuja a wuzija jeho žohnowanje, pał pšhecziwo njemu wojuja. Žaposhćoł je šłowo šboža pšchipowjedał. S dobom njepšheczeljo pod wozženjom bohateho šabrickšeho wobšedzerja wustupja. Tón mējše i pšhedacza šlěbornych klětkow Dianj wulki dobytł. Duž so wo šwoje bohatstwo boji, wón haru šehna. Tak je dženska hišće. Bohaczi, wuczeni wozža lud, drusy pšchibłokuja. Niž wutroba a kwědomje, ale džiwanje na staw a šaklužbu ma šłowo. Duž dyrbi so wěrnosć mudrowacž dacž wot tajkich ludži, kiž šu jenož wšćědnje šloženi, so šědny dopomnja: „Šhto je i šesušom? Šhto je i nješmjertnej duschu? Šhto je i wěcznosću? A tola tak czežto njeje, roššud dostacž. Hladaj na džiwne nastacze a mózne roššěrjenje kšesćizianstwa pšchi wšćěm nabběhowanju kwěta. Eswět ma jenož šwój wuzitł we woczomaj. Demetrius, kiž šam do

Dianj njeměri, wudawa štarosć sa nju. Se šłowami šdželanosć, pokracožowanje so ludžo šawjercza a so wot wěrnosće wotwodžuja. Ewangelij mjenuje so bajka sa štare žony. A tyšazy šabudu, šhto je trošćt jich wótzow, wješele jich mlodosće bylo. Šhto je i tym dobytł? Šrawa radosć a špokojnosć, prawy trošćt a šbože so minu. A kónž je? Čzma a nóz? Duž njedajmy so šaplesć. Wojowanje se kwětom njemuwostanje a nječ pšchindže, wono wjedže k dobremu kónzej, hdyž kšesćizian kwěru wojuje.

2. Wojowanje kšesćiziana pšhecziwo kwětej.

S prawej šmužitoscju dyrbi so šapoczeč. To dyrbišć druhdy mjelczeč. Baroł by wěšće rad pšhed ludom wustupił, ale šěpje je, so so wot šwojich pšheczelow wróćo džerzeč da. Šdžež šu wutroby roshorjene, je sa wuczomnik šesušomeho šěpje mjelczeč. Kšesćizian pomoz w nušy namaka. Baroł našoni žohnowanje dobreje wyschnosće. Kanžlet je rošomny šastojnik, kiž lud šmēruje. Tak mamy so tež my sa dobru wyschnosć džatowacž a sa nich wo žohnowanje prošć. A hdyž je lud šmērowany, Baroł dale njepřēuje, ale přēcž cžešnje. Wón šebi myšli: Ša šym wušywał, Bóh dyrbi rošć dacž. A woprawdže našta w Čfesu kčžjaza wozada. Šajka to wuczba sa předarjom, sa štaršich, sa kóždeho kšesćiziana! Šhoshťanje šame njecžini. Škóždy cziń to šwoje a daj Bohu tež cžinicž. Najpřēdy šwědčjenje a potom šćerpliwosć, to je prawy puč. Baroł bēšće duchapołny šwědł, ale wón je wot wobštajneje modlitwy sa šwoje wozady wjazny woczakowal hacž wot duchapołneho přēdowanja. A wón

je wulke dobycze dzerzał. Młodlitwa wjele samože. Czinnym po jeho pschikładze, potom budžemy wojomacz dobre wojowanje wery a dozpicz: Pschindz k nam twoje kralestwo. Samjen.

Mojej duschi chze so picz.

(Spitta.)

Psalm 42, 3.

Prashejczje so, czeho tradam,
A shto wulzy boli mje?
S wutrobu kej Boha žadam,
So nim picz so duschi chze,
Wsho mi dajczje! — tola khudy,
Hujeny hym bjes Boha;
Laczny, hlódnny w hwěcze tudny
Wludžu ja bjes pokoja.

Bohatstwo a hwěta hlódnoscž,
Czescž a ischt a krafnoscž wscha
Njespokoji dusche hlódnoscž,
Wutrobje móž njedawa.
Mozy k wěrje, k wufwjeczenju,
Trošcht pschi hwěta łoboczji,
Wjeř'lu duschu k wucžehujenju
Bóh mi jeno posficzi.

Swjeczo klepe, pschibóh khudy,
Kiz je s ruku sczinjeny,
Njem'ze bolosne mi fchudy
Nihdy sbalicž s wutrobny.
Swětne myhke, mudrowanje,
Tutoh' czařa pschibohi,
Njewosmu mi požadanje:
Jeno Bóh to spofoji.

Ach! hdy budze so mi dostacz,
Widžicz Bože wobliczo?
Hdy budu móž pschi nim wostacz
Swobodny wot sachodnoh'?
Hdy ja sapschimnu tam jeho,
So wjaz' njeb'dže wsate mi?
Ach! hdy směju ja tak jeho,
Raž mi słowo polubi?

Hdy b'dže polnoscz Ducha data,
Kiz mje k templej wufwjeczi?
A hdy jeho wola hwjata
Moju duschu pohani?
Ach! hdy budze wschitka žadoscz,
Szo w tej jenej poshubicz,
So bych ja byl jeho radošč,
A mohł jeho pschekrafnicz?

Wěm, so wostacz w dusche klini
Njeb'dže czwilna žadoscz mi;
Tón, kiž duschu lacznu czini,
Sunu lacznoscz sastaji.
Hdyž hym s pufcziny tu pscheschli
Do njebjeskej' jahrody,
A so k rěkam žiwym sechli,
Dha wjaz' lacznoscz nimamy.

S. Žitawski.

+ Wažnoscz berbskeje rěcže sa Bože kralestwo. w Sserbach.

Wulka dobrota sa Sserbow ku berbske Bože služby. D so bychu řebi teho dla wschitzy Sserbjo předomanje Božeho słowa w maczernej rěczi wyřozu wažili a tu dobrotu s džakom wužiwali, kotraž so s nim jich njeřmjertnym duscham psches Božu miloscz dostawa! Bohužel pať je w našchim czařu doscz tajkich Sserbow, kotřiz řwoju berbsku rěcž s njeprawom jako njewužitnu a njena-hladnu sazpiwaju a řo teho dla tež na to waschnje k Měmžam džerža, so na němřke kemřche khodža, řebi myřlo, so řu potom něřchto lěpschi abo wořebniřchi. Tajke smyřlenje ma řo najřrucziřcho řařudžicz; pschetož wono řwědczi

1) wo czornym njedžaku / pschecžimo Bohu. Nařcha luba řerbřka rěcž je drohi dar njebjeskeho Wótza, kotřiz teho dla njeřměny sazpiwacz, ale mamy jón k jeho cžesczi džakownje wuži-wacz. Tež w naškej řerbřkej rěczi je řebi Bóh tón řnjes řwoju řhwalbu wustajil, dofelž je to jeho řwjata wola, so bychu tež řerbřke jashki pólnaťe, so řesuf řhryřtuř tón řnjes je k cžesczi Boha teho Wótza (řil. 2, 11).

Spomnjene smyřlenje ma řo tež řařudžicz, dofelž je wono

2) pschestupjenje Božeje řchtwórtje řasnje. řo řwojej mudrej radže je Bóh lubny řnjes to postajil, so řmy řo wot řerbřkej starřkej narodžili. Sřwojeju starřkej pať mamy po Božej pschikasni cžescžicz, řchtož řoř tym stawa, hdyž řebi jeju rěcž jako drohe řawostajenřtvo wyřoko wažimny. řchtož řo po tajkim řwojeje řerbřkeje rěcže hanibuje a ju sazpiwa, tón s tym pschecžimo Božej řchtwórtje řasni hrěřchi a řo tak wo jejne řlu-bjenje pschijeře.

řkóněznje tajki cžlowjek, kotřiz řo řwojeje maczernej rěcže wřdawa, tež

3) na řwojej njeřmjertnej duschi řchłoduje. řichetož lube Bože řłowo jeno w maczernej rěczi prawje k wutrobje dže; w zuřej rěczi džeržane předomanje cžlowjeka žyle řymneho wostaja. Teho dla tež tajkich Sserbow, kotřiz běchu psches wobřhad wschěd-neho řiwjenja němřkeje rěcže derje doscz móžni, huřto prajicz řly-řchachmy: „Němřki žyle derje rořymju, ale s němřkeho předomanja njemóžu řebi ničzo wřacz ja řwoju wutrobu.“ Maczerna rěcž řo cžlowjekej hižo se řažnym džěczatřtwom tak do dusche a wutrobny řařchczěpuje, so wona posdžičcho jeho žyle řaczuwanje a myřlenje wobřnježa. Wopraschěř řo wěrjazeho Sserba, w řajkej rěczi řo wón modli, dha czi wěřcže wotmolwi: „Ta rěcž, w kotřejž ja se řwojim Bohom a řbóžnikom rěcžu, je moja luba řerbřka rěcž.“ řižo řwjeczi japoschtoljo předomachu w mozy řwjateho Ducha řóždemu ludej wulke džimny Bože w tej rěczi, kotřiz wón jako řwoju maczernu rěcž najlěpje rořymjesche, a s teho wulhadžesche řa duschu wulke řohnowanje. Tež miřwiarojo wobohim pohanam ewangelion řesufowny w jich maczernej rěczi pschipowjedaju, dofelž wón jeno na to waschnje w jich wutrobach klini řbudžuje, kotřez jim psches duschu du. Bože kralestwo pať w Sserbach twaricz a rořchěřecž, je řwjaty nadawł našchego wyřokodostojneho řerb-řkeho duchownřtwa. Duž bližimny řo jemu w mjenje mnohich Sserbow tudny je řjawnej wutrobnej přóřtvo: wono chžylo móž řwojejo řastojnřtwa a na podložtu řakonja řwěru řa to řobu řkutkowacz,

1) so byřchtej řo w našchich řchulach řerbřke cžitanje a řerb-řka nabožna wucžba na žane waschnje njeřschitřóřchalej, řaž tež

2) tajkich řerbřkich starřchich, kotřiz chžedža řwoje džěczi na němřku paczerřku wucžbu řlacž, řhutnje a naležnje napominacz, so tola s řajkej njeřwědomitoscžu njebychu řwojim džěczom naj-řjenřsche řóřlo řohnowanja a duchownego wofřchewjenja řanknyli.

D řak žřřtwine řiwjenje cžěřpi, řak dyrbi wěra a pólnacze,

pobožnosť a bohabojnosť schodowac, hdyž lud njemóže knihi a pišma swojeje maczernej řečje čitac, kotrež jemu jeniczy prawje k wutrobje du; hdyž so s Božim słowom we swojej maczernej řeči natwaric njemóže; hdyž dyrbi w próšce ležo wostajic te krašne drohe knihi, kotrež ma wot swojich pobožnych wótzow w maczernej řeči! Najte je to pschehršchenje, hdyž so na to njehlada, so šerbske džěczi Bože słowo do wutrowow njeberu, ale jeno němske słowa do pomjattka! Šak móže so tak dozpic, so njebieska móž Božeho słowa w džěczaznych wutrobach do křwě a žiwjenja pschěndže? W maczernej řeči dyrbja so tež džěczom Bože wulke džiwny pschpowjedac, hewať wostanje wutroba džěczi hymna a njehnuta. Jeno s pomozu maczernej řeče móžetej schulsta a paczersta wuczba mlodošne dusche prawje sapschijec, je duchownje wopłodžec, s křesćijanskim pónacžom wobohacžic a jich wolu do Božeje služby stajic.

M a r j a.

(Wjeřna stawisna.)

„Ty luby Božo! je to tola žalosc, tak swojich schěsc džěczi sawostajic a wotšal dyrbjec“, prajesche jena kmótra s čizha k drugej. „Šaj, to ja tež praju“, wotmolwi druha šdychujo. Wobej stejelštej pschi čžele runje semrjeteje žony bura Džětmarja. „Dha je woprawdže njeboha?“ woprašča so tšecža šušodniža, kiž s durjemi šastupi. Tej žonje s hłowu šimnyšchtej a pokajšchtej na njebohu, kaž tam ležesche, blědej ruzy na plášče, hłowu žunje na šahłowkach. „Wutrobu hnuzajy napohlad!“ Šaj, budžichu jeno wutrobny ša njebjesča so hnucž dale, budžichu šlyšchale, šcho tole čželo přěduje: „W šlabojczi šym wušyte, štanycž budu rjenje nowe“, a budžichu jenož napominanje a trošcht mohle sapschijec! Wšchitke tš žony njewjedžachu šebi ničeho trošchtneho prajic: Še to tola šrudoba! — haj to je žalosc! — ale hinať njeje; — bluke šacžucže, so po šmjerčzi hišcže něšcho šlěduje, a šchož tam drje pschidžje, čžini je tšepjetaze, něšcho šatšchažuje jich dušchu, tola ju njedošbudža; njeboha bu pohrjebana, tón hnuzajy wobraš je nimo a bóršy šabyty. Še to tola šlě, so wšchitko wokoło jeneho tak wotemřewa, a jedyn njewě, na čžim je.

Wódla wó jštwje wudowž s čžadžami wótšje šaplakowasche, a žaloscženje wobohich bu psches to pschezo šylnišche. „Dyrbimy tola ras k njemu postupic, čžemy jeho potroštowac“, rjekny jena wot tych žonow.

„Mó, kmótsje, šmėruj so jenož“, praji jena, „něť wšchaf jedyn ras hinať njeje.“

„Ach luby Božo, ty luby Božo!“ wolašche wobohi muž! njepomyšli pať pschi tym na lubeho Boha, ale na to, šchož bě šhubil

„Še to tola prawe njesbože“, rjekny druha.

„Mój so tola pschezo tak derje wobeńdžechmoj“, žaloscjesche wudowž.

„Wěno je, wona běšche dobra žona a bě hišcže tak mloda!“ praji tšecža wot tych žonow.

„Šak móže jeno Wóh to čžinicž, ja tola nikomu žaneje šchidny čžiniť nješym!“ škoržesche wón šašo.

„A te lube njewinowate džěczattka; haj, tola pať na šwěcže hinať njeje“, rjekny přěnja šašo.

W tym wotemřichu so durje a nahladna žona šastupi. To je wudowža Džětmarijowa šotra; nó, pschi tajkich škladnošcžach so wona hodži, pomyšlichu šebi žony, wona je šebi wot šararja wothlada; ale tak měrna wonhlada, a běšche tola najlěpscha pschecželniza njebočžicžleje! Wona džěšche k bratrej, postičzi jemu ruku a prajesche wutrobnje: „Luby bratšje, Wóh luby knješ, kiž čži tónle šchiz je napołożil, pomhaj čži jón tež njesc.“ Šotom pschistupi k džěczom. Šilžbjeta, najštaršcha 16lětna holza, mějesche najmješšche na ruzy. Čžeta dowjedže muža a džěczi k semrjetej.

Šlajcže, šak tu leži, tak měrnje a šbožownje, haj měrnje a šbožnje, dofelž běšche bohabojasna, a dofelž je we wěrye do našcheho Šbožnika Šesom Šhrysta wumrjela. Šohlajcže něť tak prawje na maczer, wona praji: „Džěczi, budžcže bohabojasne, so šmėju waš junu wšchě šašo, so tež měrnje a šbožnje wumrjescže.“

Šilžbjeta, kiž hewať čžecže dobra njebě, dofelž bu šradowanje jeje mlodošcže psches čžecžine pobožne šmyšlenje hušto pschitřótschene, běšche něť hnuta, tajte řeče šlyšchecž; wona da jej ruku, pschitřótschi so k nej a wuplaka so na jeje wutrobje. Tež bratr mějesche něť šłowa šlyšchecž, kotrež dyrbjachu jeho je štareje šiwkosče a njewěry wutorhnyč, a wón šwólniwje na nje pošluchasche; běšche to tola něšcho trošchtne w jeho próšdnocže a bješpomozu! Ššamo žony, kiž hišcže našdala štejachu, pschitřótschowachu s hłowu. „Šaj, haj, wono dyrbjalo hinať byč; žana šwěrnoscž, žana wěra wjazy w šwěcže njeje!“ prajachu šdychujo, ale so tež pola nich wo tym pobrachny, na to njepomyšlichu a woteńdžechu k swojemu wšchědnemu džělu.

Njeboha bu pohrjebana, njemėr najpřěšchich dnjom bě nimo, wšchitko bě šašo w štarej koliji a Džětmať namata we wobštaranju hospodarštwja něšcho rošpřóšchenja. „Ale hišcže niž došcž“, prajesche jeho šwať Wětnať, „wón dyrbi wjele wjazy mješ ludži, so so jeho myšle dale bóle wot teje wěžy wotwobrocža.“ Ššwoju žonu njemóžesche wopšchijecž; ta ničžo wo rošpřóšchenju myšlow wjedžecž njehasche, wjele wjazy šebi wšchu móžnu próžu dawasche, so by bratr prawje hluboki šacžisčecž šwojeho šchizja šchowal. „Wóh jemu tole njesbože podarmo póštal njeje“, prajesche měrnje, „a wón je hišcže tucže došcž šapomni; čžemy hladacž, šcho šmėje prawo“.

Njebě přěni křócž, so běšchtaj mandželštaj tak dwojakeje myšle, haj Wětnať bě swojej žonje s wjetšcha pschezo napschecžiwu, a njebudžesche wona tak ša wušchomaj mēla, kaž šam prajesche, budžische jeho myšl a wola štajnje placžila. Tola čžadž, hdyž žona so nješwajesche, žaneho šłowcžka šobu prajicž, běchu nimo, a to so tak šta.

Šako so w hromadu dawaschtaj, běšchtaj wobaj jeneje myšle. Wón bě najbohatschi bur wo wšy, rjanu, mlody pachol; tež wona bě bohateho bura džowka, a jeje nan prajesche: „Ša šym muž, ja móžu čžinicž, šchož čžu, a móžu so jeho tež wostajicž; ja šedžu w polnym, mój šyn šedži w polnym, a ša pschichodneho šyna njerodžu žaneho našeho.“ Młoda burowka bě w tej šamej myšli živa a špušcžesche so na bohatswo; s mužom so jara derje wobšhadžesche, pschetož wonaj běšchtaj jeneje myšle. Něť so poda, so šary duchowny wumrje, a mlody bu póšlanu, so by próšne město na šhwilu wobštaral. To pať bě džiwny muž, čžertowy přědar, kaž jemu naprajichu, s tym žane wobeńdženje njebě. Dobry šary duchowny, rěšasche tu, tón žanemu čžłowjeskej šleho šłowcžka njeprajesche, a my jemu tež ničžo na pučž njepołożichmy a wšchitko tak dušchnje džěšche; tónle pať pschinoschuje njemėr a njepoťoj do žnjeje wšy. Tež do Wětnarjež domu njejednotu pschijnješe; pschetož wěšte bě, so bě mlodu burowku wrótnu přědowal. Šaj wona tak čžische wokoło šhodžesche, wjedžesche hušto bludne řeče a čžyšche wšchelle nowe wafchnja w žiwjenju šapocžecž, kotrež běchu tola šmėšchne. Wětnať so nad tym rošhněwa, šahhadžesche bóršy šlě se žonu, a wboha bu pschezo bóle šamyšlena. Šłowy duchowny čžyšche ju trošchtowacž, ale njemóžesche, dofelž žadny čžertowy přědar njebě. Šejny nan so nad tym pschejara šrudži, pschetož jenicžka džowka bě jemu droha jako wócžko we hłowje, a njemóžesche jeje wafchnju šrošhmicž: wona bě tola w tym šamym padže jako wón, móžesche wšcho čžinicž a tež so wšcheho wostajicž a bě tola tak njesbožowna. Ššóncžnje šej pola nana wudoby, so šmėdžesche s malym džěšcžom, krašnym dwělětnym hólzom, do Šórki k swojej čžecže šapucžowacž. Wětnať šam špóšna, so dyrbi

šo rozpróschic, a na druhe myšle pšchic; wšchał wutrobunje rad chzysche, šo by šo šašo wulěkowała a wšchitko kaž prjedy bycz mohło. Šo je tam tež čzertowy předař, wo tym nan pšchichodnemu šynjej njespomni; pšchetož w tym padže budžišche Bětnar čzežy do pucžowanja šwolil. Žona bč wóšom njedžel prjecžkach, pšchicndže šašo a bč zyle wulěkowana. Raž prjedy pał tola njebč; wona drje wjele rěčow wo tym nječzinješche, bč pšcheczelniva a šrěčliwa š kóždym, ale pšchi wšchem tym šhodžesche šwoje šamšne pucže a měješche šwoje šamšne myšle, a hđžež šo šhmana škladnošć poľasa, wupraji šo wo tym š wušchilnymi a pšchihódnymi šlowami. Mjes tym, šo nětk nowy duchowny ničzo na pucž njeľoži, čzinješche jo wona, tať šo ta mufarťka, kaž jej bórny narjeknychu, tola hiščeže někotre žony nadoby, kiž bčchu š njeju prawje jena wutroba a jena dušcha. Ššwojeho muža njedobu, wonaj njebčšchtaj we wulkej pšchekorje žiwaj; pšchetož wón runje najhóršchi njebč, a wona bč rošomna došć, po móžnošći wšchitku pšchicžinu š swadže wotštronic, ale tola bčšche wón wšchemu jeje žiwjenju a čzinjenju napšcheczivny a to bč wšchudže pytnyč, najšrudnišcho pšchi wocžehnjenju jeničžeho hólza. To džěčzo bórny pytny, šo šarschej pšches jene njebčšchtaj, a doľelž nan jemu žiwjenje wjele lóžšche a špodobnišche čzinješche, džeržesche šo hólz nana a bu wješokny pachol kaž wšchitny drušny wješni hólzy. Wón runje pšchewulke hrošnosče nječzinješche, doľelž šhětro wjele na čzeič a pšchistojuošć džeržesche — bč dže najpřenišcheho bura jeničžki šyn: ale mjes tym šo duchowny na flěžy čzerta přeješche, čžerješche tón šamy we wošadže šwoju lóšchtinwu hru, a pola šarych a mlodych bč nimo wšchitkeje čzešče a pšchistojuošče bjesbóžne a njeduščne žiwjenje šo šažralo.

Njeboha Džětmariowa tež š tym čžichim šlušchesche; wona džeržesche šo š šwafowej, a tale šwafowa, hač runje najměrnišcha pšchi wšchej šrudobje, čžujesche ju najšlubšcho, pšchetož jej bč wulki trošcht w žiwjenju wotemřel. Tať nělotru hodžinku bčšchtej wobej žonje, hđnyž mužej w šorcžmje šedžeschtaj, w hromadže pšchebnyškej, wonej bčšchtej mčr tuteju mužow, domjazy mčr a šbóžnošć šwojich džěčzi w hromadže na wutrobje nošnyškej, bčšchtej šo trošchtowalej, hđnyž šo wšchitko tať njeľořadži, kaž bčšchtej rad mčlej; pšchetož runje kaž pola Bětnarjež šyn šo š naněj džeržesche, tať bč Šilžbjeta w pošlednich lětach šłabej macžeri wotrošła, a hđnyž tež wobej macžeri š nanomaj jeneje myšle bčšchtej, šo šo wobaj pšchichodnje bracz dnyrbješchtaj, dha tola bjes šrudoby na pšchichod tuteju džěšćow pomnyšlicž njemóžeschtej. Nětk bč šwěrna macž njeboha, Šilžbjeta bč šama šebi šawoštajena, bč hiščeže džěčzo, hđnyž tež niž po wulkošći, dha tola po šmyšlenju. Džětmar to šam špóšna a bč šwolniwy, na šwafoweje radu pošluchacz; jeho džěčzi dnyrbjachu mčcz druhe wothładanje a wobšedžbowanje. Nichtón šo š temu lěpje njeľodžesche hačž Našdalž Marja, bliškeho wujowa džowka, šotrejež šarschej bčšchtaj hižom njebohaj. Šižom wjele lěť pšchebnyšche pola šwojeje čzety w Šóřzy, bčšche tej šamej w hošpodarštwje a pšchi džěčžoch pšchezo jara pomozna była, a móžesche šo nětk parowacz. Hačž runje hašle dwaznyčzi lěť štara, bč tola dowěrna a šchtož je najwážnišche, wěřjaza.

Marja pšchicžahny, džitwne powjedanja bčchu hižom do přědka wo nej šlušhecž, haj š wjazorych štronow bu Džětmarijej wotradžowane, tajku mufarťku, tajkeho čžěmniška šebi do domu bracz. Tón pať šnapšcheczivi, wšchať bčšche moja njeboha žona tež modleška šotra a ja šym š nej jara derje šo wobeshol; moja šotra, kiž runje tať myšli, rošymi wěšče w žiwjenju wšchitko najlěpje šapšchijecz. Wšche teho š Marju tať šlě bycz njemóže, bčšche tola wušnamjenjene, duščne a pódla čžerštwje a žiwjenja wješele hoľčzo.

Bětnarjež Šandrij trošchtowášche šwoju čzetku Šilžbjetu abo Šilžicžku, kaž bu we wšny mjenowana, a prajesche: „Redžbuj, nětk šo pola Waš hašle žort a wješele šapocznyje, Marja šo tajka

nješda, jako horny pošnych myšchi; šchto wč, to wbohe hoľčzo je w Šóřzy dnyrbjało šo modlicž a špěwacz wušnyčž, nětk budže rad š nami škaľacz a rejmacz.“

Šilžicžka pať š hłowu wješche, pšchetož pšchi wšchej lóšchtinješči Marja hušto wulkej wocži nastaji, hđnyž chzysche Šilžicžka po šwojim wušchnju šanjecž.

Marja bč pilna wot ranja hačž do wječžora. Wona namafa tež tóšchto džěla, a Džětmar měješche ša to, šo je hiščeže rošhladnišcha hačž jeho njeboha žona; wona pať bč tež wjele wjetšcha a bóle pšchi mozach. Šilžbjeta šo přenje dny hromadu šebra, wona chzysche šo čzečze w džěle runacz, nichtón ju njebč prjedy tať hanjecž a bčhačž widžal kaž nětk. Bětnariowa bč šbožowna a pomnyšli, wono wšcho derje pódžze. Marja je wuštojna, wona ma pať tež wutrobu na prawym měšče. Rať luboščivje a štaroščivje wobšhadžesche š móľčžkimi! Najmjensche wja do plaščežza, ale nimo teho špodny ružy wutnyšny, šo móžesche šchalš woploškowacz, a šmčjo lažesche druhe móľčžke jej na šhribjecže, abo wona wulicžowa jim a špěwášche š nimi, kaž to njeboha macž bč čžiniła; haj, džěčzi mčnjachu, čžeta je tať dobra kaž njeboha macž, jenož šo móžze bóle žortowacz.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Šbnyž oktobra šašo nowa šerška protyša wušdže. Duž chzyli Šerbjia na to džitwacz, šo njebychu šebi němšku protyfu šupili, hđnyž šo jim tež tajke pošćicžuja.

— Bibliški pucžnik na lěto 1904 šo pšchihotuje a je knješ šarar Mateľ-Šuczinišanski špišanje šerškeho pucžnika pšcheczelnje na šo wšal. Wón budže w prawym čžazu hotowy a šobuštowny knihowneho towarštwja jón pšches šwojich knješow duchownych doštanu. Tež tajzy, kiž šobuštowny nješbu, móža šebi jón ša 15 np. šupicž.

— Hašle šašdženy tydženi čžitachny džal, šotnyž džakowna žyrkwiniška a škulšta Bušeczaniška wošada šwojemu došholětnemu šantorej a wučerjej knješej Šatniškej, hđnyž šona wotpočžinš poda, pšchiwola. Wón njeje šwój wotpočžinš došho wužicž mohł, tón knješ je jeho wotwoľal š wěčžnemu mčrej. Džal jeho wošady dže ša nim do tamneje wěčžnošče!

— Wólby wólbných mužow do šaškeho šejma šu škóncžene. W Budnyškim měšchčžanski wotřežu šo naziionalliberalny pšchefupž Šartmann wušwoli. Ša poštajneho šonšerwativneho kandidatu knješja wušchšcheho šeminarškeho wučerja Šreibšcha je šo jara maľo wólbných mužow wušwoliťo. W krajnym wotřežu šo š wěštošćžu knješ Šoba-Šžornjowški wušwoli. W tutnym wotřežu šo nješbu nowi wólbni mužojo wolili, doľelž je knješ Ššmola šwoje šapóšłanštwjo šložil a wólba wólbných mužow na 6 lěť placz. Tež w Šruškej šo na wušwolenje do šejma hotuja. Wólbni mužojo šo w bližšchim měžazu wušwola.

— W Budnyščinje w měšchčžaniškej šahrodže šmčje šo wot pjaťka hačž do njedžele jubilejška wušťajenžza šadu, doľelž šadowe towarštwjo jubilej šwojeho wobštačžza šwječži. Ša plahowanje šada šo štaracz, je ša ratarja dobra a wužitna wčž. Šščłoda, šo je šo wušťajenžza tať pošdže pošložila, pšchetož pšchi lětuškej horzocže bčšche šad do čžajša šrały a š temu je wichoř wjele šadu nješfraweho dele šmjetal. Duž tam na wušťajenžzy telko šadu, njeľudže kaž mohło šo tam hewať dacž.

Dališche dobrowólne darň ša wbohe armeniške šyroty.

Š. D. 8 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džal

Šólčž, redaktor.